
Spotvogel

Tok

Het is allemaal niet makkelijk met die vogels. Altijd zijn er problemen. En het gaat nu niet om de verspreiding van het West-Nijl virus of het overbrengen van mond- en klauwzeer. Nee, gewoon hoe een vogel eruit ziet, dat is vaak al een onoverkomelijke hindernis. En ik bedoel ook niet de fijnere details van het herkennen van een vrouwtje Daurische Klauwier in winterkleed, maar simpelweg het onderscheid tussen Pelikaan en IIsvogel, Grote Trap en Scharrelaar of Ringmus en Tjiftjaf.

Cyberspace, de wereld van computer en Internet, is nog erger dan de echte wereld van broeikas effect en overbevolking. De nieuwsgroep *nl.vogels.vogelaar*, ooit gestart om informatie uit te wisselen, stroomt dagelijks vol met voorbeelden van identificatieproblemen en bijkomende misverstanden. 'Ik denk dat er een Spotvogel in mijn tuin zingt, hoe kan ik die zang herkennen?' vroeg laatst iemand (het was begin februari, maar dat terzijde). Komt er een antwoord: 'schelle tonen met imitaties van andere vogels en de vogel zingt altijd vanuit een topje van een struik.' Ik kan het dan nooit laten om terug te posten dat dat volstrekt waar is, behalve als de vogel van onderuit de struik zingt, natuurlijk ☺. Alsof vogels vastgespijkerd zitten, toe nou. En elke maand komen de beschrijvingen van het vogeltje dat in de tuin zit en dat werkelijk heel bijzonder is, met negen van de tien keer een opmerking over witte vleugelstreepjes. Het antwoord, en noteert u dit even, is altijd Vink. En een hele rare, zeldzame vogel met spikkels en verder zwart maar nog nooit eerder gezien, is Spreeuw. Je vraagt je werkelijk af waar al die veldgidsen toch voor worden gebruikt.

Maar ook in de gewone wereld is het soms een strijd. Zo liep ik laatst een antiekzaak binnen, aangetrokken door drie houten lokvogels die binnen op een tafeltje waren uitgesteld. 'Ze kosten 450 gulden per stel, mannetje en vrouwtje', zei de eigenaar trots en zette een Goudplevier naast een Kievit. 'Ik heb er ooit 30 van gekocht, in Frankrijk, en dit zijn de laatste drie. Het is volkskunst'. Dat laatste wist ik wel en dat ze uit Frankrijk kwamen wou er ook wel in want de koppen waren gemaakt van champagnekurken, wat ik een Friese wilsterflapper niet gauw zie doen. Maar het pure feit dat er in 14 Nederlandse huishoudens nu een Kievit en een Goudplevier als stelletje op het dressoir staan te pronken, daar kom ik (in combinatie met de prijs van de stelten) haast niet overeen.

Ik keek de winkel rond. 'Ik heb ook nog een uil in een stolp' zei de antiquair die wel doorhad dat ik interesse had voor ornithologische objecten. En ik mag een boon worden, de vogel in de stolp was inderdaad een Ransuil en ik wou net opmerking maken over de geslaagde determinatie toen hij het weer verknoei'de door de zeggen 'en ook een Hoatzin, uit de Amazone, dat is me verteld door een kennis die vogelaar is.' Hij wees op een ontzettend mottige balg die op de schoorsteenmantel stond. Nu moet u weten dat ik in mijn jeugd een vogelboek bezat dat *VOGELS DER WERELD* heette en dat ik uit die tijd een eclectische maar wel uitgebreide kennis heb overgehouden van exotische vogelsoorten. Het opgezette beest was een Geelsnaveltok, een neushoornvogel uit Afrika.

En het maakt allemaal niets uit, begrijp me goed, Geelsnaveltok of Hoatzin, Kievit of Goudplevier, maar dat er iemand rondloopt die zich uitgeeft als vogelkenner en nog geen tok van een Hoatzin kan onderscheiden, daar kan ik slecht mee leven. Zoals ik al zei, het is allemaal niet makkelijk met die vogels.